

ако е азът от “Ний бяхме две деца” или Златарчето, каквото го изписва Яворов). “Дете” се нарича нещо в изключителния - душата на гения е *Всякога детинска, оставаща чужда на живота V. 654. Буда... притежаваше една такава природна мъдрост, че, още дете, той изглеждаше да разбира изкуствата и науките, без да ги бе учил, V, 655* (да знаеш без училище, без Франция, да разбираш, без да учиш - детето-гений, геният-дете го могат). Отвъд повърхностните видимости в този език-свят жената не съществува (когато “то” порасне в “тя”, въпросната или умира, или си отива, или е прогонена, или е убивана в лирическите сюжети, или е просто ужасът на мъжа от болката, срамуването от самия себе си), той също не съществува, доколкото в дълбокото си е друго. Има само дете, събиращо-унищожаващо половете, хермафродитски съхраняващо ги в отрицанието им, играещо на мъж и жена със себе си, съчиняващо децата на своите тембри. Тези рожби биха могли единствено да бъдат самото то и нищо друго, те са тавтологичното му себевъзпроизводство. Възхитителен и отблъскващ, отрокът живее в самодостатъчността.

Точно тя е, която отличава Бог от човека според разговора на Адам с Върховния в “Изгубения рай” (*Да се размножаваш излишно е за тебе, който си и тъй безкраен/ и абсолютен сред числата в своята единичност.., 228*). Мъдрото думане обаче не коментира една даденост, която е в спор с тезата, че няма защо съвършеният, който така и така е всичко във всичко, да се дублира в деца:

Бог все пак ражда. Случва му се потребност от Син.

Той е максимално близък до идеалното повторение, до перфектната същност, доколкото в него не се събират двама, доколкото е рожба единствено на Отеца. Когато яворовското преживява божествеността, т.е. тоталността, всеобемността на аза, най-естественият ѝ наглед се оказва събитието на автоеротиката. Хомосексуалното (когато е женско обаче) е още една условност на изобразяването ѝ⁶. Сафо знае, че Аттис като вън-поставеност е илюзия, Аттис е “вътре” в обичащата я. Сигурно не е случайно, че точно за Поетеса-

6. Писмата до (и историите около) Михаил Кремен могат да бъдат използвани, за да се поговори за мъжките приятелства и поезията в особените привързаности, но друг път.